

308

Z.28

thoại siêu tần số có tiếng trả lời, bản khoan khoái
huýt sáo miệng.

Chiếc xe chở hàng đen sì phóng nhanh trên
con đường nhựa đen sì.

309

XII

Bái tắm nước ngọt

CHIẾC DS của hai điệp viên Z.370 và Z.371
cũng đang phóng nhanh trên con đường nhựa đen
sì.

Trước đó một iát nộ đã liên lạc bằng vô tuyến
điện với «ông đại tá» Z.370 kính cầu báo cáo
những sự việc đáng tiếc ngoài ý muốn vừa xảy ra
tại Vũng Tàu. Hấn nhấn mạnh mấy tiếng «những
sự việc đáng tiếc ngoài ý muốn» cốt cho «ông đại
tá» khó tính thông cảm hoàn cảnh khó khăn bất
khả kháng, xe đang chạy phom phom thì húc phải
toán tuàn cảnh lưu động, và tuy hấn cố gắng né
tránh, máu vẫn phải đổ...

Z.370 định ninh «ông đại tá» khó tính sẽ lập
tức nổi cơn thịnh nộ (thượng cấp thường dùng

con thịnh nộ để nhắc nhở thuộc viên rằng họ là thượng cấp), nhưng không, hẳn đã đoán sai bét, «ông đại tá» không những không nổi cơn thịnh nộ lại còn vui vẻ ra rít, vui vẻ như thể cụ già gần kề miệng lỗ bắt được bò-lạc măng tơ. «Ông đại tá» cười ròn tan trong mây vô tuyến :

— Chết ai không ?

Hắn đáp :

— Thừa không ?

— Chẳng sao. Hai anh cứ tiếp tục. Từ phút này trở đi, đừng liên lạc với tôi nữa, Trừ phi có chuyện thật sự quan trọng.

Z.370 mừng rơn. Hắn muốn reo lên, hét lên để biểu lộ sự hân hoan, song vừa há miệng đã ngậm ngay lại. Ngồi bên hắn, Phạm Du tức Z.371 đã ngủ không biết từ lúc nào. Chắc thủng điệp viên «phải gió» này đã ngủ ngay sau cuộc ẩu đả phiền toái với toán tuần cảnh trong thành phố Vũng Tàu. Hắn muốn nhổ nước bọt vào mặt bạn. Ngủ đêch gì mà ngủ lăm thế ? Thắng Phạm Du ngủ đoán xấu xí chỉ nghĩ đến ăn và ngủ, đến ngủ và ăn dọc đường từ Sài Gòn ra cấp hể xênh ra là nhắm mắt ngủ khi. Phạm Du ngủ trên xe mà say sưa hơn là ngủ ở nhà, trên giường nệm êm lưng và trong bầu không khí được điều hòa mát da mát thịt,

bằng chứng là mới chợp mắt được một phút Phạm Du đã ngáy vang như sấm.

Trời tối, quá tối, ánh đèn táp-lô lại được tắt ngúm, đèn tiền và đèn hậu của xe DS cũng không bật sáng nên điệp viên Z. 370 không thể quan sát được những nét thật trên mặt Phạm Du. Vì nếu là ban ngày hoặc nếu Z. 370 đeo kiếng hồng ngoại tuyến, hẳn sẽ khám phá ra một sự thật ghê gớm.

Sự thật này là Phạm Du ngủ vờ.

Nhưng Z. 370 cứ tin là Phạm Du ngủ mê, nên sau khi báo cáo với «ông đại tá» và lượn xe DS một hồi trên những con đường vắng tanh vắng ngắt hắn phải hét vào tai bạn :

— Dậy đi, dậy đi, đồ ăn hại.

Phạm Du choàng dậy, giọng lè nhè :

— Sắp đánh nhau nữa hả ?

Z. 370 cười :

— Không. Lạ lắm, mày ạ.

— Lạ cái gì ?

— Thắng Trương Thiều xuống biển.

— Càng tốt. Nó chết chìm dưới nước bọn mình càng được về phòng ngủ sớm. Đêm khuya lờ mờ theo sau như thế này khổ «bố mẹ».

— Hừ, mày khổ tao cũng khổ, nhưng mày ơi, Trương Thiều xuống biển không phải để tắm, hoặc tự trầm. Mà là đi ca-nô.

— Thấy kệ nó. Nếu nó đi xa bờ hãy liệu.

— Nó trốn thì bọn mình «bỏ mẹ».

— Máy quên lời dặn của «ông đại tá» rồi. Bọn mình được quyền đi sau Trương Thiều từ 10 đến 30 cây số. Trong trường hợp nó trốn thoát trên khoảng từ 10 đến 30 cây số, bọn mình mới bị khiển trách. Máy yên tâm, tao sẽ trở tài giúp mày một tay, miễn hồ mày đừng quấy phá giấc ngủ thần tiên của tao Bực quá, tao vừa ôm gọn người đẹp trong tay, sửa soạn...

— In đi, rác tai lắm...

— Thì thôi, tao xin im. Nó đi trước bọn mình bao xa ?

— Một cây số. Đứng hơn, độ 800 mét.

— Ra khơi ?

— Ừ.

— Đậu xe lại chờ.

— Nó xuống tàu ngầm thì nguy to.

— Ngu quá, con ơi. Máy phát.tuyến của nó sẽ cảm tiếng nếu nó chui vào tàu ngầm. Nhưng tao không tin lộ trình FM là đường biển, bằng tiềm thủy đĩnh vượt biển Nam hải. Vì lẽ trong hải phận Vũng Tàu có một hàng lưới sắt ngầm gắn thủy lôi, tàu ngầm xớ rờ đụng vào là tan xác, ra đến ngoài kia thì gặp đệ thất hạm đội. Tao bảo mày yên tâm

là vì thế. Có lẽ nhân viên GRU lới Trương Thiều xuống ca-nô chạy loanh quanh một hồi để kiểm soát xem có bị theo hay không, sau đó, sẽ trở lên bờ. Và lại, nếu họ tiếp tục dùng đường biển, bọn mình cũng đâu có ngăn.

— Tao sợ xe DS chìm mất.

— Tốt lắm. Loại xe DS đặc biệt này có thể chạy nhanh trên mặt nước không thua thuyền máy hạng lớn. Máy cứ cho tao ngủ giấc nữa, phục hồi được sức lực, tao sẽ lo gùm cho mày.

Phạm Du lại dựa đầu vào thành cửa xe, sửa soạn ngủ lại. Z. 370 thở dài. Tiếng tút tút đều đặn vẫn tiếp tục kêu trong mũ nghe. Suốt cả ngày, óc hần vang đầy tiếng tút tút. Trong những ngày, những đêm đã qua, âm thanh quái gở này luôn luôn ám ảnh hần. Hần bỗng có cảm nghĩ là nếu cuộc rượt bắt cứ kéo dài, tai hần cứ phải nghe tiếng tút tút, thì chẳng bao lâu nữa hần sẽ vào bệnh viện để chữa bệnh thần kinh.

Ai cũng tưởng hần thêm khi trời tây-phương, thêm đàn bà có chông tây-phương, thêm tất cả những cái gì đeo nhãn hiệu tây-phương nên luôn luôn vái trời để được rời bỏ Sài gòn. Thật ra, hần tương tự người và vật tây-phương, nhưng đó chưa phải là điều làm thần kinh hần căng thẳng cực độ.

căng thẳng để có thể dứt phứt.

Điều này, chỉ riêng hắn biết. Biết, nhưng không thể tâm sự với ai. Z. 370 ngờ trộm Phạm Du bằng khéo mắt. Phạm Du đã ngủ. Z. 370 không ngờ rằng bạn hắn đang ngủ vờ.

Bỗng Z. 370 la lên như đĩa phải vôi :

— Máy ơi, máy ơi ?

Một lần nữa — không nhớ là lần thứ mấy từ lúc bóng tối buông xuống miền duyên hải — Phạm Du lại ú ớ, nửa tỉnh nửa mê :

— Nó cảm họng rồi hả ?

Z. 370 đáp :

— Không. Nó đang tiến về phía bọn mình. Ờ, ờ, kỳ thật .. nó đang tiến về phía nam thành phố, tốc độ khá nhanh.

— Nó đã lên bộ ?

— Ừ. Có lẽ nó đang ngồi trên xe hơi. Tốc độ H10 hoặc H15 cây số một giờ. Ờ, ờ... đúng rồi, xe hơi của nó đang chạy ra khỏi thành phố, và hướng về Saigon.

— Thì phóng theo.

— Ừ. Có cần phúc trình không ?

— Không.

Chiếc DS đen sì của hai điệp viên Z. 370 và Z. 371 phóng nhanh trên con đường nhựa đen sì.

ĐÒN PHÉP ĐIỆP BÁO

cách sau chiếc xe chở hàng đen sì khoảng 500 thước.

Phạm Du hích bạn :

— Chậm lại. Phải xa nó nhiều hơn nữa. Nó có thể « nhìn thấy » xe bọn mình.

Z. 370 nghe lời Phạm Du, chiếc DS tuột tốc độ từ 120 xuống còn trên dưới 100 cây số - giờ. Con đường vẫn tối om, nếu không có đèn pha loại đặc biệt Z. 370 đã không dám lái thực mạng. Tài xế xe chở hàng cũng được trang bị đèn pha hồng ngoại tuyến nên chạy ngon ơ.

Hai xe cứ chạy, cái trước cái sau như vậy hồi lâu. Đang ở đường lớn, xe chở hàng rẽ vào đường nhỏ, rồi từ đường nhỏ chạy quanh quần tài xế lại vọt ra đường lớn. Cuộc cút bắt lượn theo hình chữ chi, nếu xe DS không có ống nhòm thượng hạng thì hai điệp viên tốt nghiệp khóa huấn luyện Hồng Đào của ông Hoàng đã bị tài xế xe chở hàng cho ăn bụi.

Bên ngoài, trời lấm tấm mưa. Z. 370 bắt đầu thấm mệt vì đường lộ mỗi lúc một thêm cong queo và gồ ghề. Lái xe trên đường ngóng ngoào ban đêm giữa một vùng lạ hoắc đã đủ mệt người, phương chi ở gà lại có hàng ngàn, ở nào cũng rộng và sâu như hố bom, cứ chốc chốc xe DS lại thụt xuống, trời lên, và hắn phải giữ chặt vô-lăng để xe hơi khỏi lạng sang bên.

Qua âm thanh tút tút và bản đồ vẽ bút chì mờ ngang dọc trải rộng trên dùi, Z. 370 nhận thấy xe hơi phía trước giảm tốc độ dần dần. Và sau cùng dừng lại.

Z. 370 lẩm bẩm :

— Long hải... Long hải, quái, nó dẫn xác ra Long hải để làm gì nhỉ ?

Phạm Du choàng dậy :

— Đúng là Long hải không ?

Z. 370 chỉ ngón tay qua cửa xe :

— Nếu không là Long hải thì còn là gì nữa ? Máy trông thấy hai dãy núi kia không. Châu Long và Châu Viên đấy. Sắp đến bãi tắm nước Ngọt rồi. Tao có cảm tưởng...

— Đây là đoạn chót phải không ?

— Phải. Để tao gọi điện thoại cho «ông đại tá».

Phạm Du chặn tay bạn :

— Đừng. Hãy đợi một lát xem sao.

Z. 370 lại hí hoáy gạch vẽ bằng bút chì mờ trên bản đồ. Hấn giắt cây bút chì vào vành tai, giọng quả quyết :

— Tao không thể nào làm được. Đúng là nó vừa đậu lại. Nó ở phía trước xe bọn mình khoảng 800 mét. Máy biết không ?

— Biết chuyện gì ?

— Trời đất ơi, máy chỉ nghĩ đến ngủ nên hai mắt riu riu nó lại, máy chẳng nhìn thấy gì trên bản đồ. Đây này... Ông nội, ông đã nhận ra được Vũng Tàu chưa ?

— Rồi.

— Sát Vũng Tàu là Long hải, và bãi tắm nước Ngọt. Nhìn thấy chưa ?

— Rồi.

— Gần bãi tắm nước Ngọt có một cái vòng tròn đỏ, Nhìn thấy chưa ?

— Rồi. Vòng tròn đỏ này được in từ trước vào bản đồ.

— Phải. Đó là sân bay. Một sân bay nhỏ, thuộc loại đặc biệt, giành riêng cho lực lượng an ninh. Cái vòng tròn đỏ có dấu chữ thập bằng mực xanh ở chính giữa, điều này có nghĩa là sân bay gần bãi tắm nước Ngọt thuộc loại cấm khu quân sự, được canh phòng cẩn mật.

— Ra vào phải có giấy phép riêng ?

— Dĩ nhiên. Ra vào xóm chị em còn cần giấy phép của mục chủ chưa hưởng hồ đây là phi trường Abc..

— Abc, ai bảo máy đây là phi trường Abc ?

— «Ông đại tá». Hồi mới về, tao chẳng hiểu mô